

Arrest

nr. 138 436 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 29 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, onder de naam A.V. een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 13 augustus 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden. Op dezelfde dag wordt aan de verzoeker tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.2. Op 24 maart 2014 dient de verzoeker opnieuw, ditmaal onder de naam A.M., een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 juli 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de verzoeker op 29 augustus 2014 kennis neemt. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name zijn geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Bovendien merken we op dat betrokkene bij zijn aanvraag 9bis d.d. 12.11.2009 ter staving van zijn identiteit eveneens een gelegaliseerde geboorteakte voorlegde op naam van A.V., geboren te Yerevan.

Verder blijkt ook nog uit de studie van het administratief dossier van betrokkene dat hij op 21.05.2012 bij een administratieve controle van de vreemdelingenpolitie te Gent dit document heeft voorgelegd en dat in het proces verbaal van deze controle GE.55.LA.038313/2012 de naam en voornaam, S.A., wordt opgegeven, bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend onder OV (...).

Betrokkene stelt dat hij niet kan voldoen aan de vereiste om een identiteitsdocument, zijnde een nationale identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, voor te leggen. De Armeense ambassade heeft hem immers geweigerd een paspoort af te leveren. Enkel een laissez-passer kan hem worden gegeven om zich zoals verplicht in Armenië in te schrijven in het militaire register. Om dit te staven legt hij een attest voor van de Armeense ambassade d.d. 02.11.2009 en een 'certificat of return' d.d. 22.10.2010, de betreffende laissez-passer om terug te keren. Beide documenten staan op naam van M.A.A.

Echter, gezien de verschillende opgegeven identiteiten is er geen duidelijkheid welke identiteit nu eigenlijk de juiste is. We stellen vast dat betrokkene twee verschillende gelegaliseerde geboorteaktes voorlegt waardoor de juiste identiteit onzeker is. We hebben dan ook geen uitsluitel dat de voorgelegde documenten effectief op betrokkene betrekking hebben. Bovendien stelt de RVV in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld bij het het indienen van de de aanvraag is dan ook niet vervuld.

(...)"

1.3. Op 3 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de verzoeker op 29 augustus 2014 kennis neemt. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2013, aan betrokkene betekend op 30.01.2014.

(...)

1.4. Op 3 juli 2014 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de verzoeker op 29 augustus 2014 kennis neemt. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2013, aan betrokkene betekend op 30.01.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 28.03.2014.

(...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid op met betrekking tot de samenhang tussen de drie bestreden beslissingen.

Zij laat hieromtrent het volgende gelden:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekende partij niet aantoont in welke mate er verknochtheid zou bestaan tussen de drie bestreden beslissingen. De verwerende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissingen geen samenhang vertonen daar zij genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond.

Door middel van de eerste bestreden beslissing werd een aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, terwijl de tweede bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft dat werd opgelegd bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de derde bestreden beslissing een inreisverbod betreft dat werd opgelegd bij toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod maken derhalve afzonderlijke beslissingen uit, die rusten op afzonderlijke rechtsgronden en afzonderlijk kunnen worden getroffen.

Bijgevolg, is het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de bijlage 13 en de bijlage 13sexies, bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, onontvankelijk.”

2.1.2. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Te dezen is de Raad van oordeel dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché (K.A.) werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat. Aldus kan de samenhang in kwestie aanvaard worden.

Bijgevolg wordt de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing verworpen.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor hem gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

In casu werd de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”*, wat door de verzoeker niet wordt betwist. Aldus beschikt de gemachtigde ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker dan ook in principe geen nut opleveren.

Niettegenstaande deze vaststelling merkt de Raad op dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal hogere normen, waaronder artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. In het tweede middel voert de verzoeker de schending van deze bepaling aan omdat de tweede bestreden beslissing enkel gemotiveerd is op basis van het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en er niet uit blijkt of de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van zijn gezins- en familieleven met zijn Belgische moeder en jongere broer in België of met zijn gezondheidstoestand.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker. Zo wordt in een stuk van 3 juli 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, opgemerkt dat *“(b)ij*

behandeling van de aanvraag, (...) de volgende elementen (werden) onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) Hoger belang van het kind: geen elementen*
- 2) Gezin- en familieleven: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.*
- 3) Gezondheidstoestand: geen elementen"*

Bijgevolg maakt de verzoeker een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het beroep is, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Bovendien voert hij een manifeste beoordelingsfout aan.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

"1.1 Dat verweerder in de verzoeker betekende onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat verzoeker heeft nagelaten op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag een identiteitsdocument neer te leggen zoals bepaald in het art. 9bis Vw.

Dat er evenwel sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."*

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoot" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Uit deze terminologie vloeit voort dat een vreemdeling, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken.

Uit het advies van de Raad van State bij de wetwijziging blijkt eveneens duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184).

De wetgever stelt dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document "de identiteit onzeker is" en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een identiteitsdocument dient te worden overgemaakt in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf teneinde zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van de aanvrager, zonder dat hierbij de uitdrukkelijke vereiste wordt gesteld dat dit document bij de inleidende aanvraag zelf zou moeten worden gevoegd.

In casu maakte verzoeker aan verweerder een kopie van zijn geboorteakte, een "certificate of return" en een attest waarin door de Armeense ambassade te Brussel waarin wordt gesteld dat geen paspoort verzoeker kan worden afgeleverd nu hij in Armenië nog niet zijn dienstplicht heeft verricht, over.

Verweerder beschikte derhalve, op het ogenblik dat hij zich uitsprak over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, over door verzoeker overgemaakte Armeense identiteitsdocumenten, met name geboorteakte, een "certificate of return" dd. 22.10.2010 en een attest dd. 22.10.2010, waarin door de Armeense ambassade te Brussel waarin wordt gesteld dat geen paspoort verzoeker kan worden afgeleverd nu hij in Armenië nog niet zijn dienstplicht heeft verricht, waardoor verweerder in de mogelijkheid was om zekerheid te verkrijgen omtrent de identiteit van verzoeker en waardoor verzoeker, overeenkomstig art. 9bis Vw., wel degelijk het bewijs heeft geleverd dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Verzoeker benadrukt dat hiermee is voldaan aan de doelstelling die de wetgever heeft vooropgesteld.

Dat verzoeker dient vast te stellen dat verweerder heeft nagelaten in de onontvankelijkheidsbeslissing te motiveren waarom de door verzoekers neergelegde bewijsstukken samen niet kunnen aanvaard worden als geen geldig identiteitsdocument overeenkomstig art. 9bis Vw.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

1.2 Dat dient opgemerkt te worden dat het artikel 9bis, §1 Vw. noch de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) uitdrukkelijke voorwaarden stellen aangaande het identiteitsbewijs dat door de aanvrager van een verzoek 9bis Vw. dient te worden neergelegd.

De Omzendbrief van 21.06.2007 stelt algemeen dat "enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden".

Dat uit het art. 9bis, §1 Vw. en uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) dient afgeleid te worden dat op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan.

Dat dient vastgesteld te worden dat uit de verschillende door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten, name geboorteakte, een "certificate of return" dd. 22.10.2010 en een attest dd. 22.10.2010, waarin door de Armeense ambassade te Brussel waarin wordt gesteld dat geen paspoort verzoeker kan worden afgeleverd nu hij in Armenië nog niet zijn dienstplicht heeft verricht, de identiteit van verzoeker met voldoende zekerheid vaststaat.

Dat verweerder nalaat te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, afgeleverd door de Armeense autoriteiten, waarin de identiteit van verzoeker met voldoende zekerheid wordt vastgesteld, niet kan weerhouden worden als een geldig "identiteitsdocument", zoals gesteld in het art. 9bis Vw.

1.3 Dat verzoeker in zijn aanvraag 9bis dd. 28.03.2014 uitdrukkelijk stelde dat hij in België Prof. Dr. P. Coucke van het Universitair Ziekenhuis Gent, Centrum voor medische genetica, heeft gecontacteerd teneinde via een DNA-test zijn bloedverwantschap met zijn Belgische moeder aan te tonen.

Dat verweerder eveneens nalaat rekening te houden met het door verzoeker ingestelde moederschapsonderzoek waarvan ondertussen een rapport werd afgeleverd met bevestiging dat verzoeker de zoon is van V.A. (cf. stuk 2).

Dat geenszins in de onontvankelijkheidsbeslissing wordt verwezen naar dit door verzoeker ingestelde moederschapsonderzoek.

Dat evenmin in de onontvankelijkheidsbeslissing wordt gemotiveerd waarom met dit door verzoeker ingestelde moederschapsonderzoek geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag dd. 28.03.2014.

1.4 Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel en van een manifeste beoordelingsfout."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat verwerende partij heeft nagelaten in de onontvankelijkheidsbeslissing te motiveren waarom de door hem neergelegde bewijsstukken samen niet aanvaard kunnen worden als geen geldig identiteitsdocument overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de regularisatieaanvraag 9bis van verzoekende partij onontvankelijk werd verklaard, daar zij niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Daarnaast motiveert de bestreden beslissing als volgt:

"Echter, gezien de verschillende opgegeven identiteiten is er geen duidelijkheid welke identiteit nu eigenlijk de juiste is. We stellen vast dat betrokkene twee verschillende gelegaliseerde geboorteaktes voorlegt waardoor de juiste identiteit onzeker is. We hebben dan ook geen uitsluitel dat de voorgelegde documenten effectief op betrokkene betrekking hebben. Bovendien stelt de RVV in haar arrest van 10.12.2007, nr. 4623 dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde gesteld bij het indienen van de aanvraag is dan ook niet vervuld."

Verzoeker legt verschillende documenten voor om zijn identiteit aan te tonen (twee gelegaliseerde geboorteaktes op verschillende naam, een attest van de Armeense ambassade d.d. 02.11.2009 en een 'certificat of return' d.d. 22.10.2010 op naam van M.A.). Gezien zijn verschillende identiteiten heeft het Bestuur derhalve geen uitsluitel dat de voorgelegde documenten effectief op verzoeker betrekking hebben. Hij toont evenmin aan het resultaat van het DNA-onderzoek tijdig aan het Bestuur te hebben overgemaakt waardoor er ook geen rekening mee gehouden kon worden bij het nemen van de bestreden beslissing. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Dit blijkt duidelijk uit de wettekst van artikel 9 bis van de wet, die als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Ook in de omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verzoeker andermaal dient te verwijzen, wordt dit standpunt bevestigd:

"Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag" (onder II.C.1.b).

"Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk" (onder II.C.2.b.1))

Deze zienswijze sluit aan bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 (zie o.m. de memorie van toelichting van artikel 4 van september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei). De omzendbrief van 21.06.2007 steunt zich overigens uitdrukkelijk op deze voorbereidende werken.

Het is dan ook niet toegelaten om zijn identiteit in etappes te bewijzen, of pas nadien een a posteriori motivering toe te voegen, dewelke niet was opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf. (RvS 26 augustus 2010, nr. nr. 206.981)

"De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet" (RVV, 29 april 2012, nr. 60 614)

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. (...)"

Uit bovenvermelde wetsbepaling blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.

Uit de redactie van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

-de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

-de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit zich in een van de gevallen te bevinden waarin deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat hij enerzijds geen identiteitsbewijs heeft voorgelegd en anderzijds geen voldoende motivering aanhaalde waarom zij geen identiteitsbewijs kon voorleggen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip “afdoende” houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de aanvraag onontvankelijk verklaard werd.

De formele motiveringsplicht houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de determinerende motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven. (zie: RvV, 25 januari 2012, nr. 73 906)

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekende partij de determinerende motieven genoegzaam kent, zodat in casu de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Waar zij inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

In zoverre verzoeker betoogt dat de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt kan hij niet worden gevolgd.

De ontvankelijkheidsvoorwaarde aangaande het beschikken over een identiteitsdocument dient voor elke aanvrager te worden onderzocht. Uit bovenstaande uiteenzetting is gebleken dat verweerder terecht oordeelde dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft ingediend noch een geldige motivering heeft gegeven waarom hij dit niet naar voren kon brengen.

Het eerste middel is ongegrond.”

3.1.3. Het eerste middel is uitsluitend gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3.1.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar de verzoeker aanvoert dat in de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het door hem ingestelde moederschapsonderzoek, noch dat erin gemotiveerd wordt waarom daar geen rekening mee werd gehouden, wordt er op gewezen dat hij in zijn aanvraag van 24 maart 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet stelde dat hij en zijn moeder “*een DNA-onderzoek zijn opgestart teneinde hun verwantschap aan te tonen waarna vervolgens een procedure tot het bekomen van een F-kaart kan worden opgestart*” en dat zijn persoonlijke aanwezigheid bij dit onderzoek noodzakelijk is en dat hij “*zich dus in buitengewone omstandigheden bevindt die hem onmogelijk maken terug te keren naar zijn land van herkomst*”. Aangezien de aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk werd bevonden omdat de verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, doch wel omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat hem vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis*, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan deze kritiek niet dienstig worden aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Het bestuur is immers, in tegenstelling tot de rechter, niet verplicht alle door de partijen aangevoerde feitelijke en juridische argumenten te beantwoorden. Het volstaat dat de determinerende motieven voor de bestreden beslissing worden aangeduid (cf. RvS 2 mei 2013, nr. 223.342).

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat “*(d)e aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond*

van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.1.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de eerste paragraaf als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- (...);*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 51K2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan hieruit niet worden afgeleid dat het volstaat dat *"op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid dient komen vast te staan"*. Vereist is dat de identiteit wordt aangetoond aan de hand van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart.

De verzoeker voert aan dat hij een kopie van zijn geboorteakte, een 'certificate of return' en een attest van de Armeense ambassade te Brussel heeft voorgelegd. Hij betwist evenwel niet dat deze documenten geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart betreffen. Omtrent de geboorteakte wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat deze *"niet aan(toont) dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en (...) het niet dezelfde bewijswaarde (heeft)"*. Bovendien wordt nog gesteld dat de verzoeker *"twee verschillende gelegaliseerde geboorteaktes voorlegt waardoor de juiste identiteit onzeker is"*. Met betrekking tot de 'certificate of return' en het attest van de Armeense ambassade wordt gemotiveerd dat deze documenten op naam staan van M.A.A. en dat *"gezien de verschillende opgegeven identiteiten (...) er geen duidelijkheid (is) welke identiteit nu eigenlijk de juiste is"*. De

verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom de door hem neergelegde bewijsstukken samen niet aanvaard kunnen worden als geldige identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij weerlegt bovendien geen enkele van de hierboven aangehaalde motieven. Met de loutere bewering dat op basis van deze documenten moet worden vastgesteld dat zijn identiteit “*met voldoende zekerheid vaststaat*”, maakt de verzoeker alvast niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dit middel is als volgt onderbouwd:

“2.1. Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 30.01.2014.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoekers moeder en jongere broer in België.

Dat verweerder evenmin heeft gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met verzoekers verzoekers Belgische moeder en jongere broer in België.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.

2.2 Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich na het betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen ondernomen heeft tot vrijwillig vertrek en hij bovendien nog een aanvraag conform artikel 9bis Vw. heeft ingediend.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft de eer in hoofdorde te antwoorden dat, gelet op wat hierboven werd uiteengezet onder punt III, dit middel onontvankelijk is.

In ondergeschikte orde dient te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, vereisen noch artikel 74/11, noch artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan.

Verzoeker kan derhalve niet ernstig voorhouden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een schending zouden inhouden van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

3.2.3. Het tweede middel is uitsluitend gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

3.2.3.1. Zoals hierboven onder punt 2.2. reeds werd uiteengezet, is het beroep, in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, onontvankelijk. Het tweede middel zal bijgevolg enkel worden onderzocht voor zover het gericht is tegen de derde bestreden beslissing.

3.2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.08.2013” en hij daarenboven “een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 28.03.2014”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de derde bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.2.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”*

Hieruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen “indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”. *In casu* wordt besloten tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar omdat de verzoeker op 28 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De verzoeker betwist noch dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013, aan hem betekend op 30 januari 2014, noch dat hij op 28 maart 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Hij voert bovendien geen specifieke omstandigheden aan die tot het opleggen van een inreisverbod van een kortere duur dan drie jaar zouden nopen. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

De verzoeker toont geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN